

Hi havia motius de sobres per esperar amb ànsia *Casino Royale*, la nova pel·lícula de la saga James Bond. El motiu principal era, evidentment, que per primera vegada Daniel Craig encarnava el superagent secret britànic —i ja se sap que, quan en Bond canvia de cos i de rostre, l'expectació que suscita és similar a la de les eleccions presidencials nord-americanes; no és debades que els resultats d'un i altre succés responen a la mateixa pregunta: en mans de qui estarà el món durant els propers anys? Bé, ara ja s'ha acabat l'espera i ja s'han dissipat les ànsies, i, sense patir-hi gaire, ja es pot dir que Daniel Craig dóna la talla. Especialment, la talla per al James Bond particular de *Casino Royale*, que és un Bond sense 00, és a dir, sense llicència per matar i, per tant, sense la seguretat de màquina perfecta (i encantadora) amb què funciona habitualment. El rostre esquerp i el cos massís de Craig s'ajusten a aquest Bond primerenc, que, a més de ser un punt rude i bestial, encara no ha aconseguit de ser del tot respectat ni pels seus enemics ni tam-

poc per M, la qual el considera (una mica maternalment) un diamant sense polir, que promet fulgors fantàstics, però que encara s'ha de treballar moltíssim. Amb tot, aquest Bond iniciàtic no és gens ni mica vulgar. Al contrari: Craig sap donar-li elegància en la potència, i sap com fer-ho perquè la violència salvatge li escaigui. Els únics defectes d'aquest nou Bond són, potser, la seva musculatura massa inflada, i la seva expressió de la cara, que potser està massa permanentment empenyada, tant, que gairebé no s'hi percep cap diferència entre quan l'heroi està a punt de matar un malvat o, contràriament, quan està a punt d'abraçar i de besar l'estimada (de vegades l'espectador s'esvera, i dubta si, sense voler, en comptes d'acariciar-la li pegarà una mala hòstia, o si li posarà aquesta pistola allà on li hauria de posar aquella pistola).

Amb tot, però, Daniel Craig fa un gran Bond. De totes maneres, només amb això la pel·lícula no rutil·laria —perquè, no ens enganyem, per molt grans i convincts que puguin arribar a ser tots els

nous actors que interpetin Bond, mai no seran Sean Connery. Entre aquests altres elements que fan de *Casino Royale* un molt bona pel·lícula Bond (i, també, una bona pel·lícula) destaca sobretot la noia: Eva Green. "I'm the money", diu en presentar-se; Bond alça la vista, la mira i diu: "Each penny of it". Deixeu que passin vint anys i aquest diàleg, i l'escena que el segueix, seran considerats memorables. Igual com serà considerada memorable l'escena final: una casa antiga de Venècia ensorrant-se sobre les aigües d'un canal, i la noia Green que, després d'enganyar Bond (tot i estimar-lo), amb el seu sacrifici li demana perdó. Pura tragèdia: en aquest cas, una tragèdia trepidant, de disseny, amb esmòkings i casinos, bombes i bales. Com que un heroi és també el seu antagonista, necessàriament el malvat de *Casino Royale* havia d'estar a l'alçada de les circumstàncies. Hi està. Sense entrar de ple en la galeria dels grans megalòmans degenerats d'algunes altres pel·lícules de la saga, els quals de vegades resultaven més còmics que temibles, però tampoc sense devaluar-se fins a acabar sent (com el traficant de drogues de *Llicència per matar*) un malvat d'estar per casa, més patètic que una altra cosa, i molt més propi d'una trama amb navalles en un barri baix que no d'una trama en què hi participen els més selectes i audaçs espies internacionals, el personatge de Le Schiffre troba el punt just entre la raresa i la versemblança, entre la dolenteria banal i la maldat exagerada. A més, Le Schiffre és tal com, d'una

manera o una altra, haurien de ser tots els antagonistes de Bond; a saber: enigmàtic amb estil, violent amb elegància. I què hi ha de més enigmàtic —què hi ha de més elegant— que un expert jugador de cartes que, de vegades, plora sang?

En qualsevol cas, el millor de *Casino Royale* són les aclucadetes d'ull intel·ligents als fans de la saga. Aclucades d'ull que, a més, van més enllà de la simple complicitat, i es converteixen en un element estètic i narratiu de primer ordre. Per exemple, el pròleg. És en blanc i negre, comença i, a l'espectador, el sobta de no veure d'entrada l'emblemàtica imatge de la figura negra travessant la pantalla de costat a costat encerclada per un punt de mira blanc, cap al qual després la figura —Bond— es girarà i li dispararà banyant-lo de sang. Apareixerà després, pensa l'espectador. Però no: no pot aparèixer perquè, en començar la pel·lícula, James Bond encara no ha mort mai ningú, encara no és un 00 ni té llicència per matar. Per tant, el pròleg —àrid amb ironia, lacònic i ferotge, i en el qual es veu com l'agent executa els seus dos primers assassinats— supleix l'emblemàtica imatge. O, més ben dit, l'és: perquè, just en acabar, quan Bond ja ha mort els dos homes, amb el seu mític gest de cintura, es gira de sobte cap a la càmera i li dispara. Una aclucada d'ull còmplice. I intel·ligent. I amb bala.

En fi, que amb aquesta nova pel·lícula el personatge de James Bond ha tornat a demostrar que, a més de tenir llicència per matar, té també —sobretot— llicència per ser immortal. ■